

DAVID
GOGGINS

CAN'T

ΞΕΠΕΡΑΣΕ
ΚΑΘΕ ΕΜΠΟΔΙΟ
ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ
ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΣΟΥ

HURT

ΜΕ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Can't hurt me**

Από τις Εκδόσεις Lioncrest, Όστιν 2018

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Can't hurt me

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Goggins

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Λυμπερόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Tyler

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Goggins Built Not Born, LLC, 2018

© Εικόνας εξωφύλλου: LOVELESS PHOTOGRAPHY

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5279-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5280-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

DAVID GOGGINS

**CAN'T
HURT
ME**

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΣΤΗΝ ΑΣΙΓΑΣΤΗ ΦΩΝΗ ΜΕΣΑ ΜΟΥ,
ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΜΟΥ ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΩ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	13
1 ΚΑΝΟΝΙΚΑ, ΗΜΟΥΝ ΧΑΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΧΕΡΙ	17
2 Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΝΑΕΙ	49
3 Ο ΑΠΙΑΣΤΟΣ ΣΤΟΧΟΣ	82
4 ΔΡΕΠΟΝΤΑΣ ΨΥΧΕΣ	114
5 ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΟΣ ΝΟΥΣ.....	145
6 ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΡΟΠΑΙΟ	183
7 ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΟΠΛΟ	218
8 ΔΕΝ ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΤΑΛΕΝΤΟ	262
9 ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΩΝ.....	300
10 Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ	336
11 ΚΙ ΑΝ;	375
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	403
ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ	409

Διαταγή Επιφυλακής

Χρονικό Πλαίσιο: Διαρκές

Μορφή Αποστολής: Ατομική

- 1. Κατάσταση:** Κινδυνεύεις να ζήσεις μια ζωή τόσο άνετη και μαθηακή, ώστε θα πεθάνεις χωρίς να συνειδητοποιήσεις τις πραγματικές δυνατότητές σου.
- 2. Αποστολή:** Να σπάσεις τα δεσμά του νου σου. Να αφήσεις οριστικά κατά μέρος τη νοοτροπία του θύματος. Να κάνεις πλήρως κτήμα σου όλες τις πτυχές της ζωής σου. Να οικοδομήσεις άρρηκτα θεμέλια.
- 3. Εκτέλεση:**
  - α. Διάβασε** αυτό το βιβλίο από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα. Μελέτησε τις τεχνικές που περιγράφονται εδώ, αποδέξου και τις δέκα προκλήσεις. Επανάλαβε. Η επανάληψη θα ενισχύσει τον νου σου.
  - β. Εφόσον** εκτελέσεις το έργο σου στο μέγιστο των δυνατοτήτων σου, η διαδικασία θα αποδειχτεί επώδυνη. Η αποστολή αυτή δεν έχει στόχο να σε κάνει να νιώσεις καλύτερα. Στόχος της αποστολής αυτής είναι να βελτιωθείς και να ασκήσεις σημαντικότερη επίδραση στον κόσμο.
  - γ. Μη σταματήσεις** όταν αισθανθείς κούραση. Σταμάτα όταν ολοκληρώσεις.
- 4. Απόρρητο:** Αυτή είναι η αφηρητή ενός ήρωα. Ο ήρωας αυτός είσαι εσύ.

Κατόπιν Εντολής του: Ντέιβιντ Γκόγκινς

Υπογραφή: _____

Βαθμός και Σώμα: Επιχειρηστής, Διοίκηση Υποβρύχιων Καταστροφών (ΔΥΚ) ΗΠΑ, απόστρατος

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εέρεις πραγματικά τον εαυτό σου και τι μπορείς να καταφέρεις; Είμαι βέβαιος ότι αυτό νομίζεις, όμως το ότι πιστεύεις κάτι δεν το καθιστά απαραίτητως αλήθεια. Η άρνηση είναι η απόλυτη μορφή βολέματος.

Μην ανησυχείς, δεν αποτελείς μοναδική περίπτωση. Σε κάθε πόλη, σε κάθε χώρα, σε ολόκληρο τον κόσμο, εκατομμύρια άνθρωποι κυκλοφορούν στους δρόμους με βλέμμα απλανές, σαν ζόμπι, εθισμένοι στην άνεση, συμβιβασμένοι με τη νοοτροπία του θύματος, χωρίς αντίληψη των πραγματικών δυνατοτήτων τους. Το ξέρω αυτό γιατί συναντώ και ακούω συνέχεια τέτοιους ανθρώπους, κι επίσης, γιατί, ακριβώς όπως εσύ, κάποτε ήμουν κι εγώ έτσι.

Και μάλιστα, είχα μια εξαιρετική δικαιολογία.

Η ζωή με είχε τοποθετήσει σε δύσκολη αφετηρία. Γεννήθηκα με πρόβλημα, μεγάλωσα με ξυλοδαρμούς, βασανίστηκα στο σχολείο κι άκουσα αναρίθμητες φορές να με αποκαλούν *αράπη*.

Ήμασταν φτωχοί, τα βγάζαμε πέρα χάρη στην Πρόνοια, ζούσαμε σε συγκροτήματα κατοικιών επιδοτούμενα από το κράτος και η κατάθλιψή μου ήταν ασφυκτική. Ζούσα τη ζωή μου στον πάτο του βαρελιού και οι μελλοντικές προοπτικές μου ήταν, το λιγότερο, άθλιες.

Ελάχιστοι άνθρωποι ξέρουν τι σημαίνει πάτος, όμως εγώ είμαι ένας από αυτούς. Είναι σαν να έχεις εγκλωβιστεί σε κινούμενη άμμο. Είναι μια κατάσταση που σε γραπώνει, σε ρουφάει προς τα κάτω και δε σε αφήνει να ξεφύγεις. Όταν η ζωή αποκτά τέτοια

μορφή, είναι εύκολο να αφεθείς και να συνεχίσεις να παίρνεις τις ίδιες, βολικές αποφάσεις που ουσιαστικά σε σκοτώνουν, ξανά και ξανά.

Όμως, η αλήθεια είναι ότι όλοι μας παίρνουμε αποφάσεις από συνήθεια, περιορίζοντας τους εαυτούς μας. Είναι κάτι τόσο φυσικό, όσο ένα ηλιοβασίλεμα, και τόσο θεμελιώδες, όσο η βαρύτητα. Είναι ο τρόπος που λειτουργεί ο εγκέφαλός μας, κι αυτό εξηγεί το γιατί το κίνητρο είναι μια βλακεία.

Ακόμα και η καλύτερη παρότρυνση ή μια τεχνική αυτοβοήθειας δεν είναι παρά μια προσωρινή βοήθεια. Δεν πρόκειται να αλλάξει τον τρόπο που λειτουργεί ο εγκέφαλός σου. Δεν πρόκειται να ενισχύσει τη φωνή σου, ούτε να βελτιώσει τη ζωή σου. Το κίνητρο δεν αλλάζει το παραμικρό. Η ζόρικη αφετηρία που είχα στη ζωή μου ήταν κάτι που εγώ –και μόνο εγώ– μπορούσα να διορθώσω.

Οπότε επιδίωξα τον πόνο, ερωτεύτηκα την ταλαιπωρία και, τελικά, μπόρεσα να μεταμορφώσω τον εαυτό μου από το πιο αδύναμο, χαμένο κορμί σε ολόκληρο τον κόσμο στον δυνατότερο άνθρωπο που έπλασε ποτέ ο Θεός. Ή, τουλάχιστον, έτσι λέω στον εαυτό μου.

Κατά πάσα πιθανότητα, η παιδική σου ηλικία ήταν πολύ καλύτερη από ό,τι η δική μου, ενώ ακόμα και τώρα μπορεί να έχεις ένα αξιοπρεπέστατο επίπεδο στη ζωή σου, όμως, ό,τι και να είσαι, ό,τι και να είναι ή να ήταν οι γονείς σου, όπου και να ζεις, ό,τι και να κάνεις για να βγάζεις το ψωμί σου ή όσα χρήματα και να έχεις, το πιθανότερο είναι ότι αξιοποιείς γύρω στο σαράντα τοις εκατό των πραγματικών σου δυνατοτήτων.

Μεγάλο κρίμα!

Όλοι μας έχουμε τις δυνατότητες να είμαστε κάτι πολύ περισσότερο.

Πριν από χρόνια, προσκλήθηκα να συμμετάσχω σε μια συζήτηση στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης (MIT). Δεν είχα πατήσει καν το πόδι μου σε αίθουσα διαλέξεων πανεπιστημίου, ως φοιτητής. Με το ζόρι κατάφερα να βγάλω το λύκειο, κι όμως, βρισκόμουν σε ένα από τα πλέον αναγνωρισμένα πανεπιστημιακά ιδρύματα των Ηνωμένων Πολιτειών, προκειμένου να συζητήσω το ζήτημα των πνευματικών αντοχών, μαζί με ορισμένους άλ-

λους ομιλητές. Κάποια στιγμή, στην πορεία της συζήτησης, ένας έγκριτος καθηγητής του MIT ανέφερε ότι όλοι μας έχουμε ορισμένους γενετικούς περιορισμούς. Ορισμένα «ταβάνια». Ότι υπάρχουν ορισμένα πράγματα τα οποία πολύ απλά δεν μπορούμε να κάνουμε, όσες πνευματικές αντοχές κι αν διαθέτουμε. Όταν πιάνουμε το γενετικό μας «ταβάνι», ανέφερε, οι πνευματικές αντοχές δεν εισέρχονται καν στην εξίσωση.

Όλοι σε εκείνη την αίθουσα φάνηκαν να αποδέχονται αυτή την εκδοχή της πραγματικότητας, καθώς ο συγκεκριμένος έμπειρος, μόνιμος καθηγητής ήταν γνωστός για τις έρευνές του πάνω στις πνευματικές αντοχές. Ήταν το αντικείμενο στο οποίο είχε αφιερώσει τη ζωή του. Επίσης, ήταν ένα μάτσο βλακείες, και για μένα χρησιμοποιούσε την επιστήμη προκειμένου να επιτρέψει σε όλους μας να ξεγλιστρήσουμε.

Μέχρι εκείνο το σημείο είχα παραμείνει σιωπηλός, καθώς γύρω μου βρίσκονταν ένα σωρό έξυπνοι άνθρωποι, κι εγώ αισθανόμουν βλάκας, όμως, κάποιος στο ακροατήριο παρατήρησε την έκφρασή μου και ρώτησε αν συμφωνούσα. Κι είμαι άνθρωπος που, αν μου κάνεις μια ευθεία ερώτηση, δεν πρόκειται να μασήσω τα λόγια μου.

«Είναι διαφορετικό να βιώνεις μια κατάσταση από το να τη μελετάς», είπα και ύστερα στράφηκα προς τον καθηγητή. «Αυτό που είπατε ισχύει για τους περισσότερους ανθρώπους, αλλά όχι για το εκατό τοις εκατό. Θα υπάρχει πάντοτε εκείνο το ένα τοις εκατό, εμείς που είμαστε πρόθυμοι να παλέψουμε, προκειμένου να ψηφίσουμε τις πιθανότητες».

Στη συνέχεια, περιέγραψα αυτά που γνώριζα από προσωπική εμπειρία. Δηλαδή, ότι ο καθένας μπορεί να εξελιχτεί σε έναν τελειώς διαφορετικό άνθρωπο και να πετύχει αυτά που οι δήθεν ειδικοί, σαν κι εκείνον, ισχυρίζονται ότι είναι ανέφικτα, όμως χρειάζεται πολλή καρδιά, θέληση και ένας θωρακισμένος νους.

Ο Ηράκλειτος, ένας φιλόσοφος που γεννήθηκε στην Περσική Αυτοκρατορία τον 5ο αιώνα π.Χ., είχε δίκιο όταν έγραψε για τους άντρες στο πεδίο της μάχης. «Από τους εκατό άντρες», έγραψε, «οι δέκα δε θα έπρεπε να βρίσκονται καν εκεί, οι ογδόντα είναι απλώς στόχοι, οι εννιά είναι πραγματικοί μαχητές, κι είμαστε τυχεροί που

τους έχουμε, καθώς αυτοί μπαίνουν μπροστά στη μάχη. Όμως, ο ένας, αυτός ο ένας είναι πολεμιστής...»

Από τη στιγμή που παίρνεις την πρώτη σου ανάσα, ξεκινά ο χρόνος μέχρι να πεθάνεις. Ταυτόχρονα, ξεκινά ο χρόνος προκειμένου να βρεις το μεγαλείο σου και να καταστείς ο Ένας Πολεμιστής. Από εσένα, όμως, εξαρτάται να ετοιμαστείς για τη μάχη που σε περιμένει. Μονάχα εσύ μπορείς να κατακτήσεις τον νου σου, κι αυτό είναι που απαιτείται προκειμένου να ζήσεις μια τολμηρή ζωή, γεμάτη επιτεύγματα που οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν πως είναι πέρα από τις δυνατότητές τους.

Εγώ δεν είμαι ιδιοφυΐα, όπως εκείνοι οι καθηγητές στο MIT, όμως είμαι εκείνος ο Ένας Πολεμιστής. Κι η ιστορία που θα διαβάσεις στη συνέχεια, η ιστορία της σκατένιας ζωής μου, θα φωτίσει ένα αποδεδειγμένο μονοπάτι προς την αυτοκυριαρχία, προσφέροντάς σου τη δυνατότητα να αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα, να μη χαρίζεσαι στον εαυτό σου, να ξεπεράσεις τον πόνο, να μάθεις να αγαπάς αυτά που φοβάσαι, να απολαμβάνεις την αποτυχία, να ζεις στο μέγιστο των δυνατοτήτων σου και να ανακαλύψεις τον αληθινό εαυτό σου.

Οι άνθρωποι αλλάζουν μέσα από τη μελέτη, τη συνήθεια και τις ιστορίες. Μέσα από τη δική μου ιστορία θα μάθεις τι είναι ικανά να καταφέρουν σώμα και νους, όταν ωθούνται στο μέγιστο των δυνατοτήτων τους, καθώς και το πώς να φτάσεις εκεί. Κι αυτό γιατί από τη στιγμή που παίρνεις την απόφαση, ότι κι αν σταθεί μπροστά του, ο ρατσισμός, ο σεξισμός, οι τραυματισμοί, ένα διαζύγιο, κατάθλιψη, παχυσαρκία, κάποια προσωπική τραγωδία ή και η φτώχεια, μετατρέπεται σε καύσιμο για τη μεταμόρφωσή σου.

Τα βήματα που περιγράφονται στη συνέχεια αποτελούν έναν εξελικτικό αλγόριθμο που κονιορτοποιεί τα εμπόδια, εκπέμπει μεγαλείο και προσφέρει διαρκή γαλήνη.

Ελπίζω να είσαι έτοιμος. Έφτασε η στιγμή να αναμετρηθείς με τον εαυτό σου.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ, ΗΜΟΥΝ ΧΑΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΧΕΡΙ

Βρήκαμε την κόλαση σε μια όμορφη γειτονιά. Το 1981 το Γουίλιαμσβιλ αποτελούσε την πλέον δελεαστική συνοικία του Μπάφαλο στην Πολιτεία της Νέας Υόρκης. Ήταν δεντροφυτεμένη και φιλική, και οι ασφαλείς δρόμοι της περιστοιχίζονταν από όμορφα σπίτια, στα οποία κατοικούσαν υποδειγματικοί πολίτες. Γιατροί, δικηγόροι, στελέχη χαλυβουργιών, οδοντίατροι και επαγγελματίες αθλητές κατοικούσαν εκεί, μαζί με τις συζύγους τους, που τους λάτρευαν, και τα 2,2 παιδιά τους. Τα αυτοκίνητα ήταν καινούργια, οι δρόμοι καθαροί, οι προοπτικές απεριόριστες. Μιλάμε για μια ζωντανή εκδοχή του Αμερικανικού Ονείρου. Η Κόλαση ήταν ένα γωνιακό οικόπεδο στην οδό Παραδείσου.

Εκεί μέναμε, σε ένα διώροφο σπίτι με τέσσερα υπνοδωμάτια, φτιαγμένο από ξύλο βαμμένο άσπρο, με τέσσερις τετραγωνισμένους στύλους που πλαισίωναν μια μπροστινή βεράντα, η οποία κατέληγε στο πιο φαρδύ, καταπράσινο γρασίδι της γειτονιάς. Στην πίσω πλευρά είχαμε ένα λαχανόκηπο και ένα γκαράζ δύο θέσεων, όπου στεγάζονταν μια Ρολς Ρόις Σίλβερ Κλάουντ του 1962 και μια Μερσεντές 450 SLC του 1980, ενώ στο δρομάκι μπροστά στο σπίτι ήταν σταθμευμένη μια ολοκαίνουρια, αστραφτερή μαύρη Κορβέτ, μοντέλο του 1981. Όλοι οι κάτοικοι στην οδό Παραδείσου βρίσκονταν κοντά στην κορυφή της τροφικής αλυσίδας και, κρίνοντας από τα φαινόμενα, οι περισσότεροι γείτονές μας νόμιζαν ότι

εμείς, η υποτίθεται ευτυχισμένη, καλά προσαρμοσμένη οικογένεια Γκόγκινς, αποτελούσαμε την αιχμή του δόρατος. Όμως, οι αστραφτερές επιφάνειες αντανακλούν πολύ περισσότερα από όσα επιτρέπουν να φαίνονται.

Μας έβλεπαν τα περισσότερα πρωινά της εργάσιμης βδομάδας μαζεμένους μπροστά στο σπίτι στις εφτά το πρωί. Ο πατέρας μου, ο Τράνις Γκόγκινς, δεν ήταν ψηλός, όμως ήταν γοητευτικός και είχε τη σωματοδομή πυγμαχού. Φορούσε χειροποίητα κουστούμια, το χαμόγελό του ήταν θερμό και φυσικό. Έδινε την εντύπωση ενός πετυχημένου επιχειρηματία που ετοιμαζόταν να πάει στη δουλειά. Η μητέρα μου, η Τζάκι, ήταν δεκαεφτά χρόνια μικρότερη, λεπτοκαμωμένη και πανέμορφη, ενώ ο αδερφός μου κι εγώ ήμασταν καθωσπρέπει, καλοντυμένοι, με τζιν παντελόνια και κολλαριστά πουκάμισα σε παστέλ χρώματα, φορτωμένοι με τις σχολικές τσάντες μας, όπως όλα τα άλλα παιδιά. Τα λευκά παιδιά. Στη δική μας εκδοχή της εύπορης Αμερικής, το δρομάκι μπροστά από κάθε σπίτι ήταν μια σκηνή όπου ανταλλάσσονταν νεύματα και χαιρετισμοί, προτού γονείς και παιδιά πάρουν τον δρόμο τους, για τη δουλειά και το σχολείο. Οι γείτονες έβλεπαν αυτό που ήθελαν να δουν. Κανείς δε σκάλιζε την επιφάνεια.

Ευτυχώς! Η αλήθεια ήταν ότι η οικογένεια Γκόγκινς είχε μόλις επιστρέψει από ένα ακόμα ξενύχτι στη γειτονιά, κι αν η οδός Παραδείσου ήταν η Κόλαση, εγώ συμβίωνα με τον ίδιο τον Διάβολο. Με το που έκλειναν την εξώπορτα ή έστριβαν στη γωνία οι γείτονές μας, ο χαμογελαστός πατέρας μου γινόταν βλοσυρός. Μοίραζε αυστηρά εντολές και τραβούσε μέσα, να κοιμηθεί για να συνέλθει, όμως εμείς δεν είχαμε ξεμπερδέψει. Ο αδερφός μου, Τράνις ο Νεότερος, κι εγώ έπρεπε να πάμε κάπου, κι ήταν ευθύνη της άυπνης μητέρας μας να μας μεταφέρει εκεί.

Το 1981 πήγαινα στην πρώτη τάξη και τα είχα τελείως χαμένα στο σχολείο, πραγματικά. Όχι επειδή τα μαθήματα ήταν δύσκολα –τουλάχιστον, όχι ακόμα–, αλλά επειδή δεν μπορούσα να μείνω ξύπνιος. Η μελωδική φωνή της δασκάλας ήταν το νανούρισμά μου, τα σταυρωμένα μπράτσα μου πάνω στο θρανίο ένα απαλό μαξιλάρι, ενώ οι αυστηρές της παρατηρήσεις, μόλις με τσάκωνε να ονειρευόμαι, ένα στενόχωρο ζυπνητήρι που δεν εννοούσε να σταμα-

τήσει. Τα παιδιά, σε τόσο νεαρή ηλικία, είναι σαν σφουγγάρια. Απορροφούν λέξεις και ιδέες, με ασύλληπτη ταχύτητα, προκειμένου να διαμορφώσουν μια θεμέλια βάση, πάνω στην οποία οι περισσότεροι άνθρωποι οικοδομούν γνώσεις που τους συνοδεύουν σε όλη τους τη ζωή, όπως η ανάγνωση, η γραφή και τα στοιχειώδη μαθηματικά, όμως εγώ, επειδή δούλευα τη νύχτα, τα περισσότερα πρωινά δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε τίποτα, πέρα από την προσπάθεια να παραμείνω ξύπνιος.

Τα διαλείμματα και η γυμναστική αποτελούσαν ναρκοπέδια, αλλά τελείως διαφορετικής μορφής. Έξω, στην αυλή, το να παραμείνω ξύπνιος ήταν το εύκολο κομμάτι. Το δύσκολο ήταν να κρύβομαι. Δεν μπορούσα να αφήσω το πουκάμισό μου να σηκωθεί. Δεν μπορούσα να φορέσω σορτσάκι. Οι μελανιές αποτελούσαν κόκκινες σημαίες που δεν μπορούσα να δείξω, γιατί, αν συνέβαινε αυτό, ήταν βέβαιο ότι θα μάζευα ακόμα περισσότερες. Και πάλι, σε εκείνη την αυλή και στην τάξη ήξερα ότι ήμουν ασφαλής, τουλάχιστον για λίγο. Ήταν ο μοναδικός χώρος όπου δεν μπορούσε να με φτάσει εκείνος, τουλάχιστον, όχι σωματικά. Ο αδερφός μου επιχειρούσε να διατηρεί αντίστοιχες ισορροπίες στην έκτη τάξη. Είχε τα δικά του τραύματα που καλούνταν να κρύψει, τη δική του αϋπνία να αντιμετωπίσει, καθώς, από τη στιγμή που χτυπούσε εκείνο το κουδούνι, ξεκινούσε η πραγματική ζωή.

Η διαδρομή από το Γουίλιαμσβιλ μέχρι τη συνοικία Μάστεν, στο Ανατολικό Μπάφαλο, έπαιρνε περίπου μισή ώρα, όμως, πρακτικά, ήταν σαν δύο διαφορετικοί κόσμοι. Όπως και το μεγαλύτερο μέρος του Ανατολικού Μπάφαλο, το Μάστεν ήταν μια γειτονιά η οποία κατοικούνταν από μαύρους, μέλη της εργατικής τάξης, και το όλο περιβάλλον ήταν κάπως τραχύ. Βέβαια, στις αρχές της δεκαετίας του '80 δεν είχε μετατραπεί ακόμα σε κανονικό γκέτο, όπως τώρα. Εκείνα τα χρόνια η «Χαλυβουργία Μπέθλεχεμ» εξακολουθούσε να λειτουργεί και το Μπάφαλο αποτελούσε την τελευταία πόλη τις Ηνωμένες Πολιτείες που ζούσε από τον χάλυβα. Οι περισσότεροι άντρες στην πόλη, μαύροι και λευκοί, είχαν καλές δουλειές στη βιομηχανία, και πληρώνονταν αξιοπρεπείς μισθούς, πράγμα που σήμαινε ότι κυκλοφορούσε χρήμα στο Μάστεν. Για τον πατέρα μου, η δουλειά πήγαινε πάντοτε καλά.

Από τα είκοσι χρόνια του, ήταν ιδιοκτήτης ενός κέντρου διανομής αναψυκτικών, καθώς και τεσσάρων δρομολογίων, στην περιοχή του Μπάφαλο. Αυτό μεταφραζόταν σε καλά λεφτά για ένα νεαρό, όμως εκείνος είχε μεγαλύτερα όνειρα και το βλέμμα του στραμμένο στο μέλλον. Το μέλλον του είχε τέσσερις τροχούς και μελωδίες ντίσκο και φανκ για μουσική υπόκρουση. Όταν έκλεισε ένα συνοικιακό αρτοποιείο, εκείνος νοίκιασε το κτήριο και άνοιξε μία από τις πρώτες πίστες για πατίνια στο Μπάφαλο.

Δέκα χρόνια αργότερα, το «Σκέιτλαντ» είχε μεταφερθεί σε ένα κτήριο επί της οδού Φέρι, το οποίο κάλυπτε σχεδόν ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο στο Μάστεν. Πάνω από την πίστα άνοιξε μπαρ, το οποίο ονόμασε «Βερμίλιον Ρουμ». Τη δεκαετία του '70, αποτελούσε το κορυφαίο στέκι στο Ανατολικό Μπάφαλο, κι εκεί ήταν που γνώρισε τη μητέρα μου, όταν εκείνη ήταν μόλις δεκαεννιά χρόνων κι αυτός τριάντα έξι. Ήταν η πρώτη φορά που ζούσε μακριά από το σπίτι της. Η Τζάκι είχε μεγαλώσει ως μέλος της Καθολικής Εκκλησίας. Ο Τράνις ήταν γιος ιερέα και γνώριζε τη γλώσσα της αρκετά καλά, ώστε να υποδυθεί τον πιστό, πράγμα που της άρεσε. Όμως, ας είμαστε ρεαλιστές. Εξίσου καθοριστική ήταν η γοητεία του.

Ο Τράνις ο Νεότερος γεννήθηκε το 1971. Εγώ γεννήθηκα το 1975 και, μέχρι να γίνω έξι χρόνων, η μόδα με τα πατίνια υπό τους ήχους της ντίσκο βρισκόταν στο φρενήρες αποκορύφωμά της. Στο «Σκέιτλαντ» κάθε βράδυ γινόταν χαμός. Συνήθως πηγαίναμε εκεί γύρω στις πέντε το απόγευμα, κι όσο ο αδερφός μου δούλευε στο κυλικείο –όπου έφτιαχνε ποπκόρν, έψηνε λουκάνικα, γέμιζε τον ψύκτη και έψηνε πίτσες–, εγώ οργάνωνα τα πατίνια, ανάλογα με τα μεγέθη και το είδος τους. Κάθε απόγευμα, στεκόμουν πάνω σε μια σκαλίτσα και ψέκαζα τον εξοπλισμό για τον οποίο ήμουν υπεύθυνος με αποσμητικό, ενώ αντικαθιστούσα τις λαστιχένιες τάπες. Εκείνη η μυρωδιά του σπρέι σχημάτιζε σύννεφο γύρω μου, φώλιαζε στα ρουθούνια μου. Τα μάτια μου ήταν διαρκώς κόκκινα. Επί ώρες, ήταν το μόνο πράγμα που μύριζα. Όμως, αυτές ήταν οι περισπάσεις που έπρεπε να προσπερνώ, προκειμένου να παραμένω οργανωμένος και ξύπνιος. Κι αυτό γιατί ο πατέρας μου, από το κουβούκλιο του ντιτζέι, παρακολουθούσε διαρκώς, οπότε, έτσι και χάνονταν τίπο-

«Σκέιτλαντ», σε ηλικία έξι χρόνων.

τα πατίνια, την είχα πολύ άσχημα. Προτού ανοίξει το μαγαζί, καθάριζα την πίστα, με μια μάπα που είχε δυο φορές το μπόι μου.

Γύρω στις έξι, η μητέρα μου μας φώναζε να πάμε για φαγητό στο γραφείο πίσω από το μαγαζί. Εκείνη η γυναίκα ζούσε σε μια διαρκή κατάσταση άρνησης, όμως το μητρικό της ένστικτο ήταν αυθεντικό, και φοβερά έντονο, καθώς πάσχιζε να γραπωθεί από το οποιοδήποτε ίχνος κανονικότητας. Κάθε βράδυ, σε εκείνο το γραφείο, έστηνε δυο ηλεκτρικά μάτια στο πάτωμα, καθόταν με τα πόδια διπλωμένα πίσω της και ετοιμάζε κανονικό δείπνο –ψητό

κατσαρόλας, πατάτες, φασολάκια και ψωμάκια-, όση ώρα ο πατέρας μου έκλεινε τα βιβλία και έκανε τηλεφωνήματα.

Το φαγητό ήταν καλό, όμως ήδη από τα έξι ή τα επτά μου χρόνια ήξερα ότι το «οικογενειακό δείπνο» μας ήταν ένα γελοίο κακέκτυπο αυτού που απολάμβαναν οι περισσότερες οικογένειες. Εκτός αυτού, τρώγαμε βιαστικά. Δεν υπήρχε χρόνος να το απολαύσουμε καθώς, στις 19:00 το απόγευμα, με το που άνοιγε το μαγαζί, το πανηγύρι ξεκινούσε, κι όλοι μας έπρεπε να βρισκόμαστε στις θέσεις μας, έτοιμοι στα πόστα μας. Ο πατέρας μου ήταν ο σερίφης, κι από τη στιγμή που έπαιρνε θέση πίσω από τα πικάπ, μας είχε όλους στο στόχαστρο. Σάρωνε την αίθουσα, σαν μάτι που δεν του ξέφευγε το παραμικρό, κι έτσι και τα σκάτωνες, θα τα άκουγες για τα καλά. Εκτός κι αν σε καταχέρριζε πρώτα.

Η αίθουσα δεν ήταν κάτι το ιδιαίτερο κάτω από τα σκληρά, κανονικά φώτα, όμως από τη στιγμή που εκείνος τα χαμήλωνε, τα φαντεζί φώτα έλουζαν την πίστα στο κόκκινο και αντανακλούσαν πάνω στα καθρεφτάκια της ντισκομπάλας δημιουργώντας ένα φανταστικό χώρο. Όλη τη βδομάδα, εργάσιμες και αργίες, εκατοντάδες πελάτες διάβαιναν το κατώφλι. Στις περισσότερες περιπτώσεις, έρχονταν ως οικογένειες: πλήρωναν τα τρία δολάρια στην είσοδο και μισό δολάριο για τα πατίνια, προτού περάσουν στην πίστα.

Εγώ νοίκιαζα τα πατίνια και διαχειριζόμουν μόνος μου ολόκληρο το πόστο. Κουβαλούσα μαζί μου εκείνη τη σκαλίτσα, σαν πατερίτσα. Χωρίς αυτήν, οι πελάτες δεν μπορούσαν καν να με δουν. Τα πατίνια στα μεγαλύτερα μεγέθη βρισκόταν κάτω από τον πάγκο, όμως τα μικρότερα μεγέθη ήταν φυλαγμένα τόσο ψηλά, ώστε αναγκαζόμουν να σκαρφαλώνω στα ράφια, πράγμα που έκανε κάθε φορά τους πελάτες να γελούν. Η μητέρα μου ήταν η μοναδική ταμίας. Εκείνη εισέπραττε τα εισιτήρια και, για τον Τράνις, το χρήμα ήταν το παν. Μετρούσε τους ανθρώπους, όπως έμπαιναν στο μαγαζί, λογάριαζε τις εισπράξεις σε πραγματικό χρόνο, οπότε είχε μια χοντρική ιδέα του τι να περιμένει, όταν καθόταν να μετρήσει το ταμείο, μετά το κλείσιμο. Και για το καλό όλων μας, δεν έπρεπε να το βρει λειψό.

Όλα τα χρήματα ήταν δικά του. Οι υπόλοιποι δε βγάζαμε ούτε δεκάρα για τον κόπο μας. Μάλιστα, η μητέρα μου δεν είχε ποτέ

δικά της χρήματα. Δεν είχε λογαριασμό σε τράπεζα, ούτε πιστωτικές κάρτες στο όνομά της. Εκείνος ήλεγχε τα πάντα, κι όλοι μας ξέραμε τι θα συνέβαινε, αν το ταμείο της μητέρας δεν ήταν όπως έπρεπε.

Κανείς από τους πελάτες που έρχονταν στο μαγαζί δεν τα ήξερε αυτά, βέβαια. Στο μυαλό τους, το «Σκέιπλαντ» ήταν μια παραμυθένια οικογενειακή επιχείρηση. Ο πατέρας μου έπαιζε στα πικάπ ντίσκο και φανκ, που βρίσκονταν στα τελειώματά τους, καθώς και τις πρώτες επιτυχίες της χιπ χοπ. Τα μπάσα βροντούσαν στους κόκκινους τοίχους, με τις επιτυχίες του καμαριού του Μπάφαλο, του Ρικ Τζέιμς, των Funkadelic του Τζορτζ Κλίντον, καθώς και τα πρώτα κομμάτια που κυκλοφόρησαν οι πιονέροι της χιπ χοπ, οι Run-DMC. Σε κάποιους άρεσαν τα γρήγορα πατίνα. Και σε εμένα άρεσε να πηγαίνω γρήγορα, όμως είχαμε και κάμποσους χορευτές, οπότε στην πίστα έπεφταν πολλές φιγούρες.

Για το πρώτο δίωρο περίπου, οι γονείς έμεναν κάτω και έκαναν πατίνα ή χάζευαν τα παιδιά τους να περιφέρονται στην οβάλ πίστα, όμως κάποια στιγμή ανηφόριζαν στο μπαρ επάνω να στήσουν τη δική τους φάση, κι όταν συγκεντρώνονταν αρκετοί εκεί, ο Τράνις την έκανε από το πόστο του ντιτζέι, για να τους ακολουθήσει. Ο πατέρας μου θεωρούνταν ο ανεπίσημος δήμαρχος του Μάστεν κι ήταν φαφλατάς πολιτικάντης μέχρι το μεδούλι. Οι πελάτες του ήταν τα πόνια του, κι αυτό που δεν καταλάβαιναν ήταν πως, όσα ποτά κι αν τους κερνούσε, όσες αγκαλιές κι αν τους μοίραζε, τους είχε όλους γραμμένους εκεί που δεν πιάνει μελάνι. Για κείνον, όλοι τους ήταν ανθρωπόμορφα πορτοφόλια. Κι αν σε κερνούσε ένα ποτό, ήταν επειδή ήξερε ότι θα πλήρωνες από την τσέπη σου δύο και τρία ακόμα.

Παρότι οργανώναμε κατά καιρούς ολονύχτια πάρτι και εικοσιτετράωρους μαραθωνίους, το μαγαζί συνήθως έκλεινε στις 22:00 τη νύχτα. Τότε ήταν που η μητέρα, ο αδερφός μου κι εγώ πιάναμε δουλειά, ώστε να ψαρέψουμε ματωμένα ταμπόν μέσα από τις σκοτωμένες τουαλέτες, να αερίσουμε τα δύο μπάνια για να φύγει η μυρωδιά της κάνναβης, να ξεκολλήσουμε τις γεμάτες μικρόβια τσίχλες από την πίστα, να καθαρίσουμε την κουζίνα του κυλικείου και να καταγράψουμε τα αποθέματα. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα,

φτάναμε κατάκοποι στο γραφείο. Η μητέρα μου σκέπαζε τον αδερφό μου κι εμένα με μια κουβέρτα στον καναπέ που υπήρχε εκεί, με τα κεφάλια μας αντικριστά, ενώ το ταβάνι τρανταζόταν από τα μπάσα της φανκ μουσικής.

Η μητέρα μου δεν είχε σχολάσει ακόμα.

Με το που πατούσε το πόδι της στο μπαρ, ο Τράνις την έβαζε να κάνει την πορτιέρισσα ή να ανεβοκατεβαίνει σαν το μουλάρι στο υπόγειο, για να φέρει κάσες με ποτά. Πάντοτε υπήρχε κάποια αγγαρεία να κάνει, δε σταματούσε στιγμή να κινείται, ενώ ο πατέρας μου βρισκόταν διαρκώς σε επιφυλακή από τη γωνιά του στο μπαρ, από όπου μπορούσε να παρατηρεί ολόκληρο τον χώρο. Εκείνα τα χρόνια, ο Ρικ Τζέιμς, γέννημα-θρέμμα του Μπάφαλο και ένας από τους στενότερους φίλους του πατέρα μου, περνούσε από το μαγαζί κάθε φορά που βρισκόταν στην πόλη· στάθμευε την κούρσα του στο πεζοδρόμιο, ακριβώς μπροστά. Η κούρσα αυτή ήταν η ρεκλάμα του, ανακοίνωνε στη γειτονιά πως ένας αστέρας της φανκ βρισκόταν στο μαγαζί. Και δεν ήταν ο μόνος επώνυμος που περνούσε από εκεί. Ο Όου Τζέι Σίμπσον, ένα από τα μεγαλύτερα αστέρια του αμερικανικού ποδοσφαίρου, ήταν τακτικός θαμώνας, μαζί με προς συμπαίκτες του στην ομάδα των Μπάφαλο Μπιλς, όπως και ο Τέντι Πέντεργκρας και τα μέλη των Sister Sledge. Κι αν τα ονόματα αυτά δε σου λένε κάτι, αναζήτησέ τα.

Ίσως, αν ήμουν μεγαλύτερος ή αν ο πατέρας μου ήταν καλός άνθρωπος, να αισθανόμουν κάποια περηφάνια που αποτέλεσα κομμάτι ενός τέτοιου πολιτιστικού ρεύματος, όμως τα μικρά παιδιά δε συγκινούνται από τέτοιες καταστάσεις στη ζωή. Θα έλεγε κανείς πως, όποιοι κι αν είναι οι γονείς μας, με ό,τι κι αν ασχολούνται, όλοι μας γεννιόμαστε με μια πυξίδα ηθικής σωστά ρυθμισμένη. Όταν είσαι έξι, επτά ή οχτώ χρόνων, ξέρεις τι είναι αυτό που νιώθεις μέσα σου σωστό και τι πέρα για πέρα λάθος. Κι όταν γεννιέσαι μέσα σε έναν κυκλώνα τρόμου και πόνου, ξέρεις ότι δε χρειάζεται να είναι έτσι τα πράγματα, κι εκείνη η αλήθεια σε τρυπάει σαν σκλήθρο στο κουρνιασμένο μυαλό σου. Μπορείς να επιλέξεις να την αγνοήσεις, όμως ο υποτονικός πόνος είναι πάντοτε εκεί, καθώς οι μέρες και οι νύχτες γίνονται κουβάρι και σχηματίζουν μια ενιαία, θολή ανάμνηση.

Ορισμένες στιγμές ξεχωρίζουν, όμως, και αυτή που έχω τώρα κατά νου εξακολουθεί να με στοιχειώνει. Ήταν η νύχτα που η μητέρα μου εμφανίστηκε στο μπαρ νωρίτερα από ό,τι κανονικά, οπότε τσάκωσε τον πατέρα μου να έχει πλευρίσει μια γυναίκα κάπου δέκα χρόνια νεότερή της. Ο Τράνις την είδε που τον κοίταζε και σήκωσε τους ώμους του, ενώ η μητέρα μου κατέβασε στο καπάκι δυο σφηνάκια ουίσκι, για να καλμάρει τα νεύρα της. Ο πατέρας μου είδε την αντίδρασή της κι αδιαφόρησε παντελώς.

Η μητέρα μου ήξερε τι συνέβαινε. Ήξερε ότι ο Τράνις προωθούσε πόρνες στην απέναντι πλευρά των συνόρων, στο Φορτ Ίρι, στον Καναδά. Ένα εξοχικό, που ανήκε στον πρόεδρο μίας από τις μεγαλύτερες τράπεζες του Μπάφαλο, ήταν η έδρα του εποχικού μπορντέλου του. Σύστηνε τις κοπέλες του στους τραπεζίτες του Μπάφαλο κάθε φορά που χρειαζόταν μεγαλύτερη πίστωση, κι εκείνα τα δάνεια πάντοτε εγκρίνονταν. Η μητέρα μου ήξερε ότι η νεαρή γυναίκα που παρατηρούσε τώρα ήταν μία από τις κοπέλες στη δούλεψη του. Την είχε δει και άλλοτε. Μια φορά, τους είχε πετύχει να πηδιούνται πάνω στον καναπέ του γραφείου του μαγαζιού, εκεί όπου έβαζε τα παιδιά της να κοιμηθούν σχεδόν κάθε νύχτα. Όταν τους έπιασε στα πράσα, η γυναίκα τής χαμογέλασε. Ο Τράνις σήκωσε τους ώμους του. Όχι, η μητέρα μου δεν ήταν ανίδεη, όμως, κάθε φορά που το διαπίστωνε με τα ίδια της τα μάτια, ήταν επώδυνο.

Γύρω στα μεσάνυχτα, η μητέρα μου μπήκε στο αμάξι με έναν από τους σεκιουριτάδες που είχαμε στο μαγαζί, για να κάνει μια κατάθεση. Εκείνος την ικέτεψε να αφήσει τον πατέρα μου. Της είπε να σηκωθεί να φύγει την ίδια κιόλας νύχτα. Ίσως να ήξερε τι θα ακολουθούσε. Το ήξερε κι εκείνη, όμως δεν μπορούσε να φύγει, καθώς δεν είχε το παραμικρό δικό της εισόδημα, ούτε και σκόπευε να μας αφήσει στα χέρια του. Εκτός αυτού, δεν είχε κανένα δικαίωμα στην περιουσία, καθώς ο Τράνις είχε αρνηθεί πεισματικά να την παντρευτεί, πράγμα το οποίο αποτελούσε για κείνη γρίφο τον οποίο μόλις τότε άρχιζε να λύνει. Η μητέρα μου καταγόταν από μια σοβαρή, μεσοαστική οικογένεια, κι ήταν ανέκαθεν ενάρετος χαρακτήρας. Αυτό ήταν κάτι που ενοχλούσε τον πατέρα μου αφάνταστα, φερόταν στις πόρνες του καλύτερα από ό,τι στη μητέρα των παιδιών του, και το αποτέλεσμα ήταν ότι την είχε παγιδέψει.

Εκείνη ήταν εκατό τοις εκατό εξαρτημένη από τις διαθέσεις του, κι αν αποφάσιζε να φύγει, θα έπρεπε να το κάνει χωρίς να πάρει το παραμικρό.

Ο αδερφός μου κι εγώ δεν κοιμόμασταν ποτέ καλά στο μαγαζί. Το ταβάνι έτρεμε, καθώς το γραφείο βρισκόταν ακριβώς κάτω από την πίστα του μπαρ. Όταν εμφανίστηκε στο δωμάτιο η μητέρα μου εκείνη τη νύχτα, ήμουν ήδη ξύπνιος. Χαμογέλασε, όμως εγώ παρατήρησα τα βουρκωμένα μάτια της και θυμάμαι ότι μύρισα το ουίσκι στην ανάσα της, όταν με πήρε στην αγκαλιά της, όσο πιο τρυφερά μπορούσε. Ο πατέρας μου ήρθε λίγο μετά, πιωμένος κι εκνευρισμένος. Τράβηξε ένα πιστόλι, κάτω από το μαξιλάρι όπου κοιμόμουν (ναι, σωστά το διάβασες, υπήρχε ένα γεμάτο όπλο κάτω από το μαξιλάρι όπου κοιμόμουν στα έξι μου!) το έστρεψε καταπάνω μου και χαμογέλασε, προτού το κρύψει κάτω από το μπατζάκι του παντελονιού του, σε μια θήκη περασμένη γύρω από τον αστράγαλό του. Στο άλλο του χέρι κρατούσε δυο καφετιές χαρτοσακούλες, γεμάτες με σχεδόν δέκα χιλιάδες δολάρια, σε μετρητά. Μέχρι στιγμής, ήταν μια συνηθισμένη νύχτα.

Οι γονείς μου δε μίλησαν στον δρόμο της επιστροφής στο σπίτι, αν και ήταν αισθητή η ένταση μεταξύ τους. Η μητέρα μου σταμάτησε το αυτοκίνητο στο δρομάκι μπροστά στο σπίτι της οδού Παραδείσου λίγο πριν από τις 06:00 το πρωί, κάπως νωρίς για τα μέτρα μας. Ο Τράνις βγήκε παραπατώντας από το αμάξι, απενεργοποίησε τον συναγερμό, άφησε τα μετρητά πάνω στο τραπέζι της κουζίνας και ανέβηκε στον επάνω όροφο. Τον ακολουθήσαμε, οπότε η μητέρα μου μας έβαλε και τους δύο στα κρεβάτια μας, με φίλησε στο μέτωπο και έσβησε το φως, προτού περάσει στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα, κι εκεί τον βρήκε να την περιμένει χαϊδεύοντας τη δερμάτινη ζώνη του. Δεν άρεσε στον Τράνις να τον αγριοκοιτάζει η γυναίκα του, ιδίως δημόσια.

«Αυτή η ζώνη ήρθε ως εδώ από το Τέξας, για να σε περιλάβει», της είπε, ψύχραιμα.

Τότε, άρχισε να την τινάζει, έχοντας την αγκράφα για βαρίδι. Κάποιες φορές η μητέρα μου αντιστεκόταν, κι αυτό έκανε τη συγκεκριμένη νύχτα. Εκσφενδόνισε ένα μαρμάρινο κηροπήγιο εναντίον του. Εκείνος έσκυψε, και το κηροπήγιο έσκασε με γδούπο

στον τοίχο. Η μητέρα μου έτρεξε στο μπάνιο, κλείδωσε την πόρτα και λούφαξε στην τουαλέτα. Ο Τράνις έσπασε την πόρτα με κλοτσιές και της έριξε ένα δυνατό, ανάστροφο χαστούκι. Το κεφάλι της βρήκε με δύναμη πάνω στον τοίχο. Ήταν σχεδόν αναισθητή όταν τη βούτηξε από τα μαλλιά και την έβγαλε σέρνοντάς τη στον διάδρομο.

Εν τω μεταξύ, ο αδερφός μου κι εγώ είχαμε ακούσει το βίαιο ξέσπασμά του, οπότε τον είδαμε να τη σέρνει μέχρι τα σκαλιά του πρώτου ορόφου, κι εκεί έσκυψε από πάνω της κρατώντας τη ζώνη στο χέρι. Η μητέρα μου αιμορραγούσε από τον κρόταφο και το χείλος της, και στη θέα του αίματός της κάτι θέριεψε μέσα μου. Εκείνη τη στιγμή το μίσος μου κατανίκησε τον φόβο μου. Έτρεξα κάτω και πήδηξα πάνω στην πλάτη του, κατέβασα τις μικροσκοπικές γροθιές μου πάνω στην πλάτη του, γρατζούνισα τα μάτια του. Τον είχα αιφνιδιάσει, οπότε γονάτισε το ένα πόδι του. Αρχισα να ωρύομαι.

«Μη χτυπάς τη μαμά μου!» ούρλιαξα.

Με πέταξε κάτω, κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος μου, με τη ζώνη στο χέρι, κι ύστερα στράφηκε προς τη μητέρα μου.

«Μεγαλώνεις έναν γκάνγκστερ», είπε χαμογελώντας λοξά.

Κουλουριάστηκε, όταν άρχισε να κατεβάζει τη ζώνη πάνω μου. Ένωθα τις μελανιές να σχηματίζονται στην πλάτη μου, ενώ η μητέρα μου σερονόταν προς τον πίνακα του συναγερμού, κοντά στην εξώπορτα. Πάτησε το πλήκτρο πανικού, οπότε μια εκκωφαντική σειρήνα σάρωσε το σπίτι. Ο Τράνις κοκκάλωσε, έστρεψε το βλέμμα προς το ταβάνι, σκούπισε το μέτωπο με το μανίκι του, πήρε βαθιά ανάσα, πέρασε τη ζώνη γύρω από τη μέση του, την έδεσε και πήγε επάνω, για να ξεπλύνει από το πρόσωπό του όλη εκείνη την κακία και το μίσος. Η αστυνομία βρισκόταν καθ' οδόν, και το ήξερε.

Η ανακούφιση της μητέρας μου αποδείχτηκε βραχύβια. Όταν ήρθαν οι αστυνομικοί, ο Τράνις τούς υποδέχτηκε στην πόρτα. Εκείνοι κοίταξαν πίσω του, προς τη μητέρα μου, που στεκόταν αρκετά βήματα πιο μέσα, με πρόσωπο πρησμένο, γεμάτο ξεραμένα αίματα. Όμως, ήταν αλλιώς τα πράγματα εκείνα τα χρόνια. Δεν ήξεραν τι σημαίνει #ΜεToo τότε. Εκείνες οι καταστάσεις δεν υπήρχαν

καν, οπότε δεν της έδωσαν σημασία. Ο Τράνις τούς είπε πως δεν είχε συμβεί κάτι το ιδιαίτερο. Απλώς, είχε χρειαστεί να επιβάλει λίγη απαραίτητη οικογενειακή πειθαρχία.

«Δείτε σπιταρόνα. Σας φαίνεται να κακομεταχειρίζομαι τη γυναίκα μου;» ρώτησε. «Της παίρνω γούνες, διαμαντένια δαχτυλίδια, σκοτώνομαι στη δουλειά να της προσφέρω ό,τι θελήσει, κι εκείνη πάει και μου πετάει ένα μαρμάρινο κηροπήγιο στο κεφάλι. Κακομαθημένη είναι».

Οι αστυνομικοί χασκογελούσαν, μαζί με τον πατέρα μου, καθώς τους συνόδευε στο περιπολικό τους. Έφυγαν χωρίς να της μιλήσουν καν. Ο Τράνις δεν τη χτύπησε ξανά εκείνο το πρωί. Δε χρειάστηκε. Η ψυχολογική ζημιά είχε γίνει. Από εκείνο το σημείο κι έπειτα, μας ήταν ξεκάθαρο πως, σε ό,τι αφορούσε τον Τράνις και τον νόμο, η κληρονομική σεζόν είχε ξεκινήσει, και τα θηράματα ήμασταν εμείς.

Στην πορεία του επόμενου χρόνου, το πρόγραμμά μας δεν άλλαξε ιδιαίτερα, και οι ξυλοδαρμοί συνεχίζονταν, ενώ η μητέρα μου προσπαθούσε να κουκουλώσει το σκοτάδι με φωτεινές αναλαμπές. Ήξερε ότι ήθελα να γίνω πρόσκοπος, οπότε με έγραψε στο τοπικό σύστημα. Θυμάμαι ακόμα να φοράω εκείνη τη σκούρα μπλε κονκάρδα του λυκόπουλου ένα Σάββατο. Αισθανόμουν περήφανος που φορούσα στολή, ξέροντας πως, τουλάχιστον για μερικές ώρες, μπορούσα να προσποιηθώ ότι ήμουν ένα παιδί όπως όλα τα άλλα. Η μητέρα μου χαμογελούσε, καθώς κατευθυνόμασταν στην εξώπορτα. Η περηφάνια μου, το χαμόγελό της δεν είχαν να κάνουν με τους προσκόπους. Πήγαζαν από ένα βαθύτερο τόπο. Αναλαμβάναμε δράση προκειμένου να βρούμε κάτι θετικό στους εαυτούς μας, σε μια ζοφερή κατάσταση. Ήταν μια απόδειξη της σημασίας μας, του ότι δεν ήμασταν ολότελα ανήμποροι.

Τότε ήταν που επέστρεψε ο πατέρας μου από το μπαρ.

«Για πού το βάλατε εσείς οι δύο;»

Με αγριοκοίταξε. Εγώ κάρφωσα το βλέμμα μου στην πόρτα. Η μητέρα μου ξερόβηξε.

«Πηγαίνω τον Ντέιβιντ στην πρώτη συνάντηση των προσκόπων», είπε μαλακά.

«Σε γελάσανε!» Σήκωσα το κεφάλι, κι εκείνος γέλασε, ενώ τα μάτια μου βούρκωναν. «Θα πάμε στον ιππόδρομο».

Μέσα στην επόμενη ώρα, είχαμε φτάσει στο «Μπατάβια Ντάουνς», έναν ιππόδρομο όπου οι τζόκεϊ οδηγούν ελαφρά αμαξίδια. Ο πατέρας μου άρπαξε ένα πρόγραμμα των αγώνων, με το που διαβήκαμε την είσοδο. Επί ώρες, οι τρεις μας τον βλέπαμε να βάζει το ένα στοίχημα μετά το άλλο, να καπνίζει τα τσιγάρα απανωτά, να πίνει ουίσκι και να βλαστημάει, καθώς κανένα από τα άλογα στα οποία ποντάριζε δεν κατάφερνε να τερματίσει σε θέση που πλήρωνε. Κι ενώ ο πατέρας μου ωρυόταν στους θεούς του στοιχήματος και γινόταν θέαμα, εγώ προσπαθούσα να γίνομαι όσο μικρότερος μπορούσα, κάθε φορά που περνούσαν από δίπλα μας άλλοι άνθρωποι, όμως, όσο και να το προσπαθούσα, ξεχώριζα. Ήμουν το μοναδικό παιδί σε εκείνες τις κερκίδες, που ήταν ντυμένο λυκόπουλο. Βασικά, πρέπει να ήμουν το μοναδικό μαύρο λυκόπουλο που είχαν δει στη ζωή τους, κι η στολή μου ήταν ένα ψέμα. Ήμουν κάλπικος.

Ο Τράνις έχασε χιλιάδες δολάρια εκείνη τη μέρα, και στον δρόμο της επιστροφής δεν έλεγε να το βουλώσει, ενώ η φωνή του είχε βραχνιάσει από τη νικοτίνη. Ο αδερφός μου κι εγώ καθόμασταν στο στενόχωρο πίσω κάθισμα, και κάθε φορά που ο Τράνις έφτυνε από το παράθυρο, τα φλέματα γυρνούσαν μπούμερανγκ στο πρόσωπό μου. Κάθε στάλα από τα απαίσια σάλια του ζεματούσε σαν φαρμάκι και φούντωνε το μίσος μου. Είχα μάθει από καιρό ότι ο καλύτερος τρόπος για να αποφύγω ένα ξυλοφόρτωμα ήταν να γίνομαι όσο το δυνατόν πιο αόρατος, να αποστρέφω το βλέμμα μου, να φεύγω από το σώμα μου και να ελπίζω να περάσω απαρατήρητος. Ήταν μια τακτική την οποία είχαμε εξελίξει όλοι μας με την πάροδο των χρόνων, όμως εγώ είχα μπαφιάσει με αυτό το χάλι. Δε σκόπευα να συνεχίσω να κρύβομαι από τον Διάβολο. Εκείνο το απόγευμα, καθώς ο Τράνις έπαιρνε τον αυτοκινητόδρομο και τον δρόμο της επιστροφής στο σπίτι, εξακολουθούσε να βλαστημάει θεούς και δαίμονες, ενώ εγώ τον κάρφωνα με το βλέμμα μου από το πίσω κάθισμα. Έχεις ακουστά τη φράση «Η πίστη είναι ισχυρότερη από τον φόβο»; Στη δική μου περίπτωση, ισχυρότερο ήταν το μίσος.

Με είδε που τον κοίταζα, μέσα από τον εσωτερικό καθρέφτη του αυτοκινήτου.

«Έχεις να πεις κάτι;»

«Δεν έπρεπε να πάμε στον ιππόδρομο, έτσι κι αλλιώς», είπα.

Ο αδερφός μου γύρισε και με κοίταξε λες και είχα τρελαθεί. Η μητέρα μου ανακάθισε ανήσυχη στη θέση της.

«Για ξαναπές το αυτό». Άρθρωσε τα λόγια του αργά, οι λέξεις έσταζαν τρόπο. Εγώ δεν είπα κουβέντα, οπότε εκείνος βάλθηκε να απλώνει το χέρι του προς τα πίσω προσπαθώντας να με χτυπήσει. Όμως, ήμουν πολύ μικρόσωμος κι ήταν εύκολο να κρυφτώ. Το αυτοκίνητο κινούνταν απότομα αριστερά και δεξιά, καθώς εκείνος είχε μισοστρίψει προς τη μεριά μου ρίχνοντας μπουιές στον αέρα. Μετά βίας είχε καταφέρει να με αγγίξει, πράγμα που κόρωνε ακόμα χειρότερα τον θυμό του. Ακολούθησε βουβαμάρα, μέχρι που κατάφερε να ηρεμήσει κάπως. «Μόλις γυρίσουμε σπίτι, θα βγάλεις τα ρούχα σου».

Αυτό έλεγε κάθε φορά που ήταν έτοιμος να σου ρίξει ένα γερό μεπρντάχι, και δεν υπήρχε τρόπος να το αποφύγεις. Έκανα αυτό που μου είπε. Πήγα στο δωμάτιό μου, έβγαλα τα ρούχα μου, βγήκα στον διάδρομο, πήγα στο δωμάτιό του, έκλεισα την πόρτα πίσω μου, έσβησα τα φώτα κι ύστερα πήγα και ξάπλωσα στη γωνιά του κρεβατιού, με τα πόδια μου να κρέμονται, το σώμα μου γεμμένο μπροστά και τον πισινό μου εκτεθειμένο. Αυτό όριζε το πρωτόκολλο, το οποίο είχε σχεδιάσει εκείνος, ώστε να προκύπτει ο μέγιστος ψυχολογικός και σωματικός πόνος.

Οι ξυλοδαρμοί συχνά ήταν βάνουσοι, όμως η αναμονή ήταν το χειρότερο. Δεν μπορούσα να δω την πόρτα πίσω μου, όμως ο Τράνις δε βιαζόταν, άφηνε τον τρόπο μου να φουντώσει. Όταν τον άκουσα να ανοίγει την πόρτα, ο πανικός μου κορυφώθηκε. Ακόμα και τότε, το δωμάτιο ήταν τόσο σκοτεινό, ώστε δεν μπορούσα να διακρίνω πολλά πράγματα με την περιφερειακή μου όραση, και δεν μπορούσα να προετοιμαστώ για το πρώτο χτύπημα, μέχρι που η ζώνη του βρήκε πάνω στην επιδερμίδα μου. Και ποτέ δεν περιοριζόταν σε μια δυο ψιλές. Ούτε και υπήρχε συγκεκριμένη διάρκεια, οπότε ποτέ δεν ξέραμε πότε ή αν θα σταματούσε.

Ο συγκεκριμένος ξυλοδαρμός κράτησε ατελείωτα λεπτά. Ξεκίνησε από τον πισινό μου, όμως έτσουζαν τόσο τα χτυπήματα, ώστε τον κάλυψα με τις παλάμες μου, κι έτσι σημάδεψε χαμηλό-

τερα, χτυπώντας τους μηρούς μου. Όταν προσπάθησα να φυλαχτώ εκεί, έβαλε στόχο την πλάτη μου, χαμηλά. Με χτύπησε με τη ζώνη δεκάδες φορές, μου είχε κοπεί η ανάσα, έβηχα, μούσκεμα στον ιδρώτα, μέχρι να σχολάσει. Βαριανάσαινα, όμως δεν έκλαιγα. Η κακία του ήταν απολύτως αληθινή, και αντλούσα κουράγιο από το μίσος μου. Αρνήθηκα να προσφέρω σε εκείνο τον καριόλη αυτή την ικανοποίηση. Απλώς σηκώθηκα, κοίταξα τον Διάβολο στα μάτια, πήγα κουτσαίνοντας στο δωμάτιό μου και στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη. Ήμουν γεμάτος σημάδια, από τον λαιμό μέχρι τη μέσα πλευρά των γονάτων μου. Έκανα μέρες να πάω σχολείο.

Όταν πέφτεις συστηματικά θύμα ξυλοδαρμού, η ελπίδα εξανεμίζεται. Πνίγεις τα συναισθήματά σου, όμως το τραύμα που υφίσταται εκτονώνεται με ασυνείδητους τρόπους. Μετά τους αναριθμητους ξυλοδαρμούς που είχε υποστεί και είχε παρακολουθήσει, ο συγκεκριμένος ξυλοδαρμός άφησε τη μητέρα μου σε μια κατάσταση διαρκούς ζάλης, μετατρέποντάς τη στο άνευρο σαρκίο της γυναίκας που θυμόμουν από πριν. Τον περισσότερο καιρό ήταν αφηρημένη και χαμένη, εκτός από τις φορές που τον άκουγε να τη φωνάζει. Τότε, κινητοποιούνταν αμέσως, λες και ήταν σκλάβο του. Πέρασαν χρόνια μέχρι να μάθω ότι εκείνη την περίοδο σκεφτόταν να αυτοκτονήσει.

Ο αδερφός μου κι εγώ ξεσπούσαμε τον πόνο μας ο ένας στον άλλο. Καθόμασταν ή στεκόμασταν αντικριστά, κι εκείνος μού έριχνε γροθιές, όσο δυνατότερα μπορούσε. Συνήθως όλο αυτό ξεκινούσε σαν παιχνίδι, όμως ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου, πολύ δυνατότερος, και με έβρισκε με όλη του τη δύναμη. Κάθε φορά που έπεφτα, σηκωνόμουν, κι εκείνος με χτυπούσε ξανά, όσο δυνατότερα μπορούσε, βγάζοντας κραυγές σαν μαχητής πολεμικών τεχνών, όσο τού επέτρεπαν τα πνευμόνια του, με όψη παραμορφωμένη από την οργή.

«Δεν πονάει καθόλου! Ψοφίμι είσαι;» του φώναζα.

Ήθελα να ξέρει ότι μπορούσα να αντέξω περισσότερο πόνο από όσο θα μπορούσε να μου προκαλέσει, όμως, όταν έφτανε η ώρα να πέσω για ύπνο και δεν υπήρχαν άλλες μάχες να δοθούν, ούτε κάπου να κρυφτώ, έβρεχα το κρεβάτι. Σχεδόν κάθε νύχτα.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΓΚΟΓΚΙΝΣ, ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΩΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΗΤΑΝ ΕΦΙΑΛΤΙΚΑ.

Η φτώχεια, η προκατάληψη και η σωματική κακοποίηση στοιχειώναν τις μέρες και τις νύχτες του. Ωστόσο, με αυστηρή αυτοπειθαρχία, ψυχική δύναμη και σκληρή δουλειά, ο Γκόγκινς κατάφερε να μεταμορφωθεί από έναν καταθλιπτικό, υπέρβαρο νεαρό χωρίς μέλλον σε ένα διεθνές φαινόμενο και έναν από τους κορυφαίους αθλητές αγώνων υπεραντοχής σε ολόκληρο τον κόσμο. Είναι ο μοναδικός άνθρωπος στην ιστορία που ολοκλήρωσε την εκπαίδευση της ΔΥΚ, της Σχολής Καταδρομών Στρατού Ξηράς και της Σχολής Αλεξιπλωτιστών Διασωστών της Πολεμικής Αεροπορίας των ΗΠΑ. Έχει τερματίσει σε περισσότερους από εξήντα υπερμαραθωνίους, τρίαθλα και υπερτρίαθλα, σημειώνοντας ρεκόρ αγώνων, ενώ συχνά κατατάσσεται μέσα στην πρώτη πεντάδα. Πρώην κάτοχος του ρεκόρ Γκίνες για την εκτέλεση τεσσάρων χιλιάδων τριάντα έλξεων μέσα σε δεκαεπτά ώρες, πλέον είναι ένας περιζήτητος ομιλητής, που έχει μοιραστεί την ιστορία του με στελέχη εταιρειών οι οποίες συμπεριλαμβάνονται στη λίστα Fortune 500, επαγγελματικές ομάδες αλλά και εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές και σπουδαστές σε ολόκληρες τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Στο βιβλίο αυτό ο Γκόγκινς αφηγείται τη συγκλονιστική ιστορία της ζωής του, αποκαλύπτει ότι οι περισσότεροι άνθρωποι εκμεταλλεύονται μόνο το σαράντα τοις εκατό των ικανοτήτων τους και δείχνει τον δρόμο που μπορούν να ακολουθήσουν όλοι για να ξεπεράσουν τον πόνο, να αφηφήσουν τον φόβο και να εκμεταλλευτούν στο έπακρο τις δυνατότητές τους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5279-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΠΕ: 29 025